

Sadık Toraman

- şiirler -

Yayın Tarihi:

21.2.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Sadık Toraman (1979)

Hayata erken atılmanın meyvelerini, zamansız toplamaktan ve çorak toprakların Acıyı bir bulut gibi üzerimden çekmediği inadına, yaşamının ve mutlu olma Yolunun umutlu gözlerle bakmak olduğunu fark etmek çok da zor olmadı. Evet, Diyarbakır Silvan yüksek köyü...(Kulfa) . Doğum yerim İlkokuldan sonra büyümenin, çocukluktan geçip Ève ekmek getirmek olduğunu, boyadığım ayakkabı sayısını unutmuşluğumla başladı. Sonrası gurbet ve memleket hasreti derken içimden hayata karşı bir duruş biçimim olan Şiir yazmak geldi ve döküldü kalemimden öfke. Umut, sevgi, ille de aşk... Acıyı da bal bilmişiz ya... Bin bir emek ve zorluğun üstesinden gelip vefalı dostlarımın ve ilk kitabım Olan "Kimsesizliğimin Kimsesiyim" adlı kitabımı kendi imkânlarımla çıkardım. İkinci kitabımı yazmanın mutluluğuyla aldım kalemi elime, karalamaya başladım. Hayatın ritmini ve rengini... Zor olan sanat; yazmaktır. En zor olan da kendini anlatmaktır. Onun için kısa kesiyorum. Şiirlerim anlatır beni. Onlar ne derse doğrudur... Ben onların içindeyim...

Eserleri:

kimsesizliğimin kimsesiyim şiir kitabı

Adliye Yılmaz

Yıldızlara gelecek kaygısıyla bakardı,
Sessizce ateşin başında ağılardı yılmaz.
Yüzünde kimsesizliğin acısı...
Hey gidi yıllar...
Soğuk bir limanda
Tartaklandığı günleri anlatırdı.
Hiç değişmemişti...
Sigarasını içerken
Kayboluyordu dumanında.
En iyi dostunun ölüm olduğunu söylerdi.
Hiç kimsede olmayan
Bir çocuk vardı yüreğinde.
Bir başka olurdu onun yanında.
Ve bir sabah...
Limanda cesediyle karşılaşacağını
Hiç düşünmemişti.
Bir yıldız gibi kayıp gitmişti.
En iyi dostunun yanına.

Sadık Toraman

Alacakaranlıkta Bir Öykü

Alacakaranlıkta yitirdik onları...
Kızıl kıyametin habercisiydiler.
Açtılar, susuzdular,
Körküntü yüzleri.
Kan ter içindeydiler.
Sırtlarında çocukları,
Epey yol almışlardı.
Gelecek kaygısı vardı gözlerinde,
Kar fırtınası boğmuştu hayallerini.
Güvendikleri dağlar,
Çiğ olup düşmüştü umutlarının üstüne.
Her geçen gün
Biraz daha yok oluyorlardı.
Bir parça ekmek,
Bir yudum su,
Çamurdan bir evdi belki istedikleri.
Veremedik bunların hiçbirini onlara...
Unutulacak en son kişiler,
Dökülecek ilk gözyaşlarıydılar.

Sadık Toraman

Aşklar

Eskiden insanlar, yalınayak gezerken
Aşklar, adamakıllıydı
Şimdi insanlar yalınayak değil,
Ama aşklar yarım yamalak.

Sadık Toraman

Bilinen Ölüm

Uyuyamıyorum bu gece,
Çözemediğim bir tuhaflık var içimde.
Tedirgin bir balık gibiyim;
Aklım durmuş,
Hiçbir şey düşünemiyorum.
Oysa nefes alıyorum.
Beyaz giymiş insanlar görüyorum her taraf ta.
Yoksa ölüyormuyum ben
Rüya değil gözlerim açık.
Pencereden bakıyorum dışarıya.
Bir kalabalık var kapının önünde.
Saat, sabahın altısı
Hava bulutlu, yağmur çiseliyor hafiften.
Çocuklar ağlıyor sebepsiz.
Kapının önünde tabut...
Sanki içeride bir ölü varmışçasına...
Sonra, iki kişi eve doğru yöneliyor,
Ayak seslerini duyuyorum yavaş yavaş...
Bilinen bir ölümün soğukluğu kaplıyor beni.
Yoktum artık...
Adresim biliniyordu sadece.
Ölümüm doğmuştu içime
Geçen gece yazdığım şiir gibi...

Sadık Toraman

Buğday Tanesi Aşklar

Kardan yıldızlar biriktirdim avuçlarımda
Buğday tanesi aşklar bu yaz,
Ilık ihanet kokusu sarmış yılları,
Kızgın demir döver gibi
Yüreğimde yanıyor anılar.
Her yer ayrılığa oynuyor aşksız,
Islak gözlerinin rengi...
Damla damla yağıyor.
Buğday tanesi aşklar bu yaz
Sevmek başka zamana...

Sadık Toraman

Dilenci

Sen hiç gülü
Ölüm telaşı içinde
Yaprak dökerken gördün mü?
Dokundun mu kuruyan yapraklarına?
Ansızın düşüp yollara
Yara alıp battın mı?
Yâda sen hiç
Sevgi yetmezliği gibi
Bir hastalığa yakalandın mı?
Şarkılar söyleyip
Şiirlerde aradın mı kendini?
Susadın mı denizin ortasında?
Martı maviliğinde kanatsız
Kar fırtınasına yakalanıp
Bozuk bir şiveyle yardım istedin mi?
Avuç açıp beni diledin mi?

Sadık Toraman

Diyarbakır Yolunda

Yollarına anılarımı serdim Dicle `nin...
Uzak dağ köyleri,
Yalnızlığımı üflüyordu çoban kavalında.
Bu senede yoksulluk tütüyordu bacamızda;
Can çıkar;
Umut terk etmezdi bedenimizi
Barut kokusu gecelerde,
Sarıldık çocukluğumuza.
Sonra, damdan düşerdik.
Sevdalarımız, gözlerimiz kadar karaydı,
Silvan' da yođurt satar,
Acı doldururduk yırtık ceplerimize.
Hiç olmadı, kitaplarımız, uçurtmalarımız...
Hayat, sayfa sayfa okuyordu canımıza.

Sadık Toraman

Her Gün

Her yanım anı...
Hayat paramparça,
Umutsuzluk doğmuş üstüme.
Çekip gitsem yıkıntıların arasından,
Kaçabilsem umutsuzluğumdan.
Yaşamışlığım da yok;
Ne aşk ta,
Ne kavga da

Sadık Toraman

İlk

Seni nefretimin utanç duvarına astım
İlk sevdam...
İlk ayrılığım...
Sigaramı yüreğimin közünden yakmayı öğrettin bana
Seni anılarıma ekdim.
Gözyaşlarım yeşertir seni.

Sadık Toraman

İyi Geceler

Ay geceden kıskanır yakamozları.
Ben, gözlerinde saklıyorum gecelerimi;
Tüm şeffaflığıyla...
Açınca pencerelerini,
İyi geceler dökülür
Yıldızların dilinden.

Sadık Toraman

Kapatma Pencereni

Kapatma pencereni üşüyorum sensiz dışarıda
Yokluğunu yüzme bir tokat gibi çarpıp gitme
Gecemi aydınlatan dolunay gibi
Kopart beni yıldızlarından
Beni yalnızlığa üvey evlat bırakma
Yürüyemem, konuşamam sensiz sokaklarda
Emanet etme beni gözyaşlarıma
Utanırım, sensiz ağlayamam
Vuruldukça sensiz bu şehir
Dirilir bütün düşler zamansız
Kapatma pencereni üşüyorum sensiz dışarıda
Savurma yokluğunun ateşini
Küllenirim sana...
Hayalini gömdüm sularına
Saf ve maviye emanet
Yetim bir çocuk gibi sokak başlarında
Yalvaran gözlerle baktım gidişine
Yakasına yapışıp hayatın
Olur olmaz yerlerde
Ansızın ayak seslerinle uyanmak isterdim.
Kapatma pencereni üşüyorum sensiz dışarıda
Yüreğim bir kuş gibi
Açmaz oldu kanatlarını
Sesimde kırgınlık
Ellerim tutsak tenine
Gittin oysa
Ardına bile bakmadan usul usul...
Gölgeni bile aldın gözlerimin ışığından
Kapatma pencereni üşüyorum sensiz dışarıda
Yokluğun içimde dağ ateşi
Oysa bir seni,
Birde sigaramın dumanını çekmiştim içime
Ve sen sevgimi bir izmarit gibi
Son bir nefes daha çekmeden
Fırlattın, kaldırımın nankör yüzüne
Kapatma dedim pencereni üşüyorum sensiz dışarıda

Sadık Toraman

Karanlık Doęar Ayaz Gecede

Karanlığın ortasındaım,
Gözlerim çıplak.
Titrek lambanın altında sabahlarken
Elim tetikte.
Yüreğime gizledim korkularımı.
Gözlerim yorgun düşer, dalarım bazen...
Düşünürdüm hep;
Ölümden başka kim bekler beni...
Sıkılmadan, usanmadan,
Yıldızlar kadar uzak,
Kurşun kadar yakınmıydı bana ölüm?
Avuçlarımın arasında yüreğim...
Gecenin kıyısındaım,
Buz tutmuş her yanıım.
Tedirgin bir bakış,
Uşüyen eller,
Gecenin alışagelmış yalnızlığı...
Uykular açık pencerenin ihanetinde.
Yıldızlar şahit suskunluğuma.
Yerinde durmuyordu ay,
Benden değil,
Gölgeıden hesap soruyordu sanki...
Karanlık dağlar,
Közden anılar demlenirdi ayaz gecede...

Sadık Toraman

Kent Uyor

Yıldızlar kayar,
Sonrasında çıldırmişçasına yağın yağmur.
Ben susarım...
Ölüm ezberer gelir dudaklarıma.
Terli uykular kalır bana.
Paramparça ışıklar yanar.
Ben susarım,
Kent uyor...

Sadık Toraman

Kırık Hayat

Gökyüzü kızıla kesmiş... Oğullarımı
Kızlarımın dilinde yiğit türküler.
Vurulup apansız devrilen
Kuşlarıma yanıyorum.
Irmaklar kan ağlıyor yüreğimde.
Geceler, olmadığı kadar karanlık.
Yokluklarım benden perişan.
Yaşlanıyorum artık;
Sırtıma dayanan
Yetim acıları çekiyorum.
Kim avutabilir,
Kim getirebilir bana gençliğimi.
Hangi yağmur damlası
Kurutabilir gözyaşlarımı.
Ben yansaydım,
Yangınlarım kurtulsaydı bende...

Sadık Toraman

Kırık Kalemler Sınıfı

Yaşamadan çocukluğumu,
Alıp götürdüler çamurdan oyuncaklarımı.
İçimde hasret kalmıştı:
Kara tahtanın beyaz yazıları.
Ellerim anlamıyordu kalemin dilinden,
Beni bekleyen okul sıralarında...
Ders; hayatı anlamak.
Konu ise hep aynıydı.
İçimde çalardı okulun zili.
Sınıfta kalmıştı yine gözlerim.
Karlı yollar...
Üşüyen eller...
Ve yırtık ayakkabılardı yine cahil kalan.
Öğretmenim demesini biliyordum sadece.
Nemli gözler uyutuyordu beni gece yarılarında.
Gülmeyi ise;
Yırtık üstüme gülenler hatırlatıyordu bana.
Umutlar büyük kentlere göçmüştü.
Adresler sorulurdu bana,
Gözlerimi kapar geçerdim;
Çocukluğumu saklayıp koynuma.

Sadık Toraman

Kırmızı Vazoda Bahar

Kırmızı vazonun kuşatmasındaki güller,
Yaprak döküyordu birer birer.
Bahar âşıkta yine...
İslik çalıyordu rüzgârında...
İhanetler, sevginin sömürgesinde
Başkaldırıyordu aşka
Bense, her bahar âşık olurdum; annemden
Habersiz.
Dudaklar rüzgârın esiri,
Gözler, yıldız kayganlığında biçare,
Şiirler, bir kız gibi alımlı.
Açık pencerenin açıklığında
Mutsuzluk kırıntıları.
İçinde, kurdun, kuşun payı.
Denizler ise;
Sayfa sayfa dalgalanıyordu her mısrada.
Yordun kürekler çekiliyordu sandalın
Yalnızlığında.
Bense, her bahar âşık olurdum; annemden
Habersiz.

Sadık Toraman

Mayın Yolu

Sınır tanımaz oldu artık öfkeli eller,
Sevgi tohumları ekildi gökkuşağının renklerine,
Aydınlık için
Yıldız çırpıtık gökyüzünden.
Bağlamada tel olduk.
Aşkları sevdaları besledik.
Mayın yolundaydı özgürlük...
Yüreğimizde şarapnel...
Huzuru bulduk
Yağmur damlalarında.
Çiğ altında kurtardık umutları.
Hiç pes etmedik;
Durma hadi sende gel,
Bir yana bırak kederini öfkeni.
Kimse anlamasada dilinden,
İçinden geldiği gibi söylenerek gel!

Sadık Toraman

Nisan dı

Nisandı sen ağlıyordun yağmurla birlikte
Bense gülmemişliğin ezikliğiyle
Siliyordum gözyaşlarımı
Rüzgârın dilinde zemheri sevdalar
Bir çırpıda tutuşan yalnızlıklar
Bütün sokaklar
Yokluğunla kaynıyor yüreğimde
Nisandı hiçbir denizde köpürmüyordu gözlerin
Yoktu hiçbir sahilde ayak izlerin
Nisandı... Ve sen yoktun.

Sadık Toraman

Ölümü Hissetmek

Gökyüzünde saklı yıldızları ararken
Ölümü hissettiğin o an gelir
Ne durduğun yer senin
Nede baktığın yer kalıcı
Seni sana soracaklar
O tuhaf duyguyu hissedeceksin içinde,
Hiçbir kaçışın olmayacak.
Geçmişte izlediğin her yol,
Seni kalbine,
Ve vicdanına götürecektir,
Ölümün bir kez,
Acıların bitmez tükenmez gelecek sana...

Sadık Toraman

Rastgele

Hasret yüklü vagonlar,
Raylarını eze eze
Sevda çeker limana.
Martılar umut taşır mavi düşlere,
Rastgele özgürlük, rastgele...
Derin yaralar güzeli,
Yüzün benzemez yüreğine.
Düşmüşüm yollara barikatlar aşarak.
Yalnızlığın kan kokusu gibi saçların
Bileklerin soğuk kelepçelerin ışığında,
Soğuk hücreler görmüş yüzünü,
Fişlenmiş dışlanmış bir aşk gibisin.
Rastgele özgürlük, rastgele...

Sadık Toraman

Rezil Kent

Nefes alıyorum,
Yaşamak denirse adına.
Acımasız hayatın
Dişlerinin kovuğuna sıkışmış gençliğim.
Rezil bir aşkın
Leş kargaları gibi bu kent.
Beni taşıyor artık.
Martı sürüsü telaşında çocuklar...
Uçurtmalar yıldızlardan kaçardı bu kentte.
Düşler bir avuca sığar,
Umutlar bu kentin yabancıısı
Aşklar ise bir bir kaçıyor
Bu yorgun, bu rezil kentten.

Sadık Toraman

Rıhtım

Rıhtımda aşkımın yosunları birikmiş,
Dalgaların çıplaklığında.
Bin bir renkli balık yüzer deryalarımda.
Ufkuna açıldım hüznümün bu gece.
Sevdanın ağına takıldım çaresiz
Sandalın kimsesizliğinden sıyrılarak
Yol alıp yakamozlarda
Kaybolmak isterdim, güneşin sırtında.

Sadık Toraman

Sen Ben Ve Umut

Sen yıllara aldanmışsın,
Ben martılara.
Sen umudunun bolluğunda daralmışsın,
Ben Harran, da öğrenmişim sevmeyi.
Sen süslü kalabalık şehir,
Ben yıkık köy.
Yani sen ben umut

Sadık Toraman

Sen Çiçek Sulardın

Dokunulmazlığı kalkmış...
Ellerin özgürken.
Teninde parmak izime rastlanmadı.
Öpüşme yasağına rağmen,
Dudaklarından öptüm seni;
Göz hapsinde, fotoğraf tadında.
Sen çiçek sulardın,
Bense, hayatı avuturdum şiirlerimde.
Bazen boş odamda,
Sigaramın dumana doyduğu anı oynardım.
Anlık dalgınlığıma geldi gözlerin.
Saçların ellerimden uzakta
Sen çiçek sulardın,
Bense, hayatı avuturdum şiirlerimde

Sadık Toraman

Umut

Çıplaklığına soyundum bu gece aynanın
Bir ülke yaktım yüreğimin közünde
Ulu orta düşündüm
Hangi geminin mültecisi olsam
Umudun pasaportsuzluğunda
Bir ülke söndürdüm gözyaşlarımda
Sokaklar çocukların çığlıkları...
Ben her bahar âşık olurdum annemden habersiz
Bir ülke kurdum bu gece düşümde
Duvarları sevgiden
Kapıları dostluktan
İçinde bin bir çiçek,
Hepsinin ismi... UMUT

Sadık Toraman

Umut Yağmurları

Yağmurlar damla damla,
Özgürlüğü ıslatır saçlarımda.
Ve yaşamak hep bir numara büyük geliyordu bana.
Dudaklarımda sevgi suları,
Gözlerim yorgun,
Ayrılık adresleri soruluyor bana.
Kan ter içinde umut yağmurları...
Düşlerimde sıırılsıklam bulutlar...
Her biten mevsimin
Yokluk kırıntılarını topluyordum.
Yüreğim gecenin aleviyle kanat çırpıyordu.
Sevdalara umut yağmurlarına.

Sadık Toraman

Yak Beni

Yak beni;
Çıplak bir odanın karanlığında.
Gözlerimde sensizliğin kokusu,
Aşkımın son kırıntılarını böldüm martılara.
Yak beni;
Yosun yeşili gözlerinle.
Kırıldı yüreğimin camları,
Kesildi nefesi şiirlerimin
Boş sokaklar gibiyim.
Kimsesizliğimi örtüyorum üstüme.
Yak beni;
Yak artık,
Limana sakladığım korkularımda.
Ne beklediğim nede uğurladığım,
Bir sevdam yok artık.

Sadık Toraman

Yakamozlar Yansın

Yorgunum yine...
Özgür kuşlarımın dilinde dolunay,
Gözlerimde asi rüzgâr buğusu...
Yanan yakamozlara ne demeli şimdi,
Sevdam gibi;
Onurlu, ürkek.
Bitmesin bu gece,
Yansın yıldızlar.
Boynu bükük
Yetim bir aşk besliyorum içimde.
Bitmesin bu gece,
Yansın yakamozlar.
Ölürüm sabah olursa...

Sadık Toraman

Yaşama Sancısı

Yüreğimin enkazından
Vagon dolusu özlemler çıkıyordu.
Sevginin karanlık tüneline...
Bir harabeydi bakışlarım.
Oysa çocukluğum
Bayram şekerlerinin peşine düşmüştü;
Doldurdukça yırtık cebimden dökülüyordu.
İlk sigaram da öksürmüştüm
Ve kulağımı çekecek bir babadan yoksundum.
Hayat perdesiz bir tiyatroydu kaderin oyununda
Herkesin rolü vardı;
İyiye kötüye ödül,
İnsanca yaşayabilmekti.

Sadık Toraman

Yokluğun Penceresi

Hayatımın yokluk penceresi gibisin;
Açınca sabahları
Tüm şeffaflığınla günaydınız, güneşi getiriyorsun
Pencereme,
Kapatınca gecenin ayazında...
Gökyüzünde dans eden yıldızları
Seyrediyorum buğuluğunda.
Kurmayı unuttuğum saatim gibisin...
Sen yokken geçmeyen,
Yanımdayken durmak bilmeyen,
Saatim gibi.

Sadık Toraman

Yorgun

Yine yorgunusun...
Gözlerin yaşamın kıyısında,
Hayallerin sahile vurmuş;
Bir yanın ölüme,
Bir yanın bana muhtaç.
Seni yüreğime sıktım,
Gözlerin, gözlerime emanet

Sadık Toraman

Yorgun Gözlerim Mavilere

Ay gecenin mahmurluğunda,
Sesleniyorum börtü böceklere.
Dilsizliğinde sevdalar eriyor.
Aşıyorum yolları dağları,
Seriyorum ömrümü bahara
Yorgun gözlerim mavilere
Yaş kırk beş.
Yol yakın
Damarlarım asi
Çocuk gibi alingan
Yağmurlar gibi duygulu sessiz
Diziliyor anılar tespih tespih
İyilere gözyaşı, kötülere tebessüm
D ş yakamdan
D ş ey hayat
Ne sen kucak a tın bana
Ne de ben sadık kaldım sana.

Sadık Toraman

Yüreğindeki Deprem

Tarih olmuş bir kentin kalıntılarıydık.
Unutulmuş bir enkazın
Duyulmayan sesiydik.
Yüreğimiz serindi,
Hissetmiyorduk bedenimizi.
Ölümün soğukluğu,
Yaşamın sıcaklığı,
Ilık nefesimizle buhar olup uçardı.
Sabahları düşlerken ürperirdik.
Acı dolu çığlıklar yükselirken,
Bıçak gibi keserdi sessizliği.
Kurtulmayı beklerken,
Unutulmuşluk duygusu sarıyordu bedenimizi.
Bir kibrit çöpü ile
Fark edilme hayalleri kurarken
Temelinden çöküp geldi.
Ve üzerimizde kaldı
Hasret dolu duygular
Ve sevgisizlik duvarının altında
Can verdi umutlarımız

Sadık Toraman